

Arrest

nr. 229 151 van 22 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Katrien VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5/1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 15 november 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANHECKE, die loco advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 2 maart 2004 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De Dienst Vreemdelingenzaken beslist op 31 maart 2004 om de asielaanvraag te weigeren. Op 11 mei 2004

bevestigt het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de voornoemde weigeringsbeslissing.

Verzoeker dient op 13 juni 2008 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, op basis van zijn huwelijk met een Belgische onderdaan. Verzoeker wordt op 1 december 2008 in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 14 november 2013.

Op 8 januari 2010 heeft de rechtbank van eerste aanleg te Brussel de echtscheiding uitgesproken tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote. Op 29 september 2010 wordt zijn verblijfsrecht ingetrokken en krijgt hij een bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 21. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die wordt verworpen met arrest nr. 57774 van 11 maart 2011.

Op 26 oktober 2018 is verzoeker het voorwerp van een administratief verslag vreemdelingencontrole. Op 27 oktober 2018 krijgt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering onder een bijlage 13septies. Diezelfde dag wordt hij in bezit gesteld van een inreisverbod voor 2 jaar. Met arrest nr. 220 395 van 26 april 2019 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen die bijlage 13septies.

Verzoeker dient op 22 maart 2019 een verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 19 november 2019 wordt voornoemde aanvraag onontvankelijk verklaard omdat ze niet vergezeld was van de vereiste identiteitsdocumenten.

Op 15 november 2019 krijgt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering onder een bijlage 13septies. Dit betreft de bestreden beslissing.

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Buggenhout Lebbeke op 14.11.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: Z.M.A.G.

voornaam:

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Jordanië

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming. Op 13/06/2008 heeft betrokkene een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een Burger van de Unie ingediend op basis van zijn huwelijk met een Belgische onderdaan. Op 01/12/2008 werd hij in het bezit gesteld van een F-kaart (nr. B014426526) geldig tot 14/11/2013. Op 08/01/2010 heeft de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel de echtscheiding uitgesproken tussen betrokkene en zijn Belgische echtgenote. Door

de echtscheiding heeft betrokkene geen recht meer op verblijf en werd zijn F-kaart bijgevolg op 29/09/2010 ingetrokken.

Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 11/03/2011.

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 29/09/2010. Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 14.11.2019 door de politiezone van Buggenhout/Lebbeke en verklaart dat hij hier een vrouw en een kind zou hebben. Betrokkene heeft een verlies van verblijfsrecht.. Betrokkene verklaart medische problemen te hebben nl rugpijn. Betrokkene verklaart niet naar zijn eigen land terug te willen omdat zijn hart in België ligt. Gezien betrokkene geen duidelijkheid kan geven over de gezinsleden en ze niet ingeschreven blijken bestaat het vermoeden dat ze illegaal in het Rijk verblijven en dus geen verblijfsrecht hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29/09/2010.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 27.10.2018 Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/ werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29/09/2010.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 27.10.2018 Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/ werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene verklaart dat zijn hart in België ligt en problemen heeft in Jordanië We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij/ in (Jordanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij rugproblemen heeft Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel

in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29/09/2010.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op

27.10.2018 Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/ werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming JORDANIE."

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 EVRM, van artikel 74/13 en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken, hij verwijst tevens naar zijn gezinsleven in België en naar zijn Belgische vennootschap MMS&CO waarvoor zijn aanwezigheid op het Belgisch grondgebied eveneens vereist zou zijn.

De bestreden beslissing steunt op artikel 7 alinea 1, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet en op artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het motief luidt als volgt:

“Art. 7 Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.”

Verzoeker betwist voornoemd motief niet.

Verzoeker betwist daarentegen wel dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken.

Artikel 3,7 van de Terugkeerrichtlijn omschrijft het *"risico op onderduiken"* als volgt: *"risico op onderduiken": het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht."*

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet somt verschillende objectieve criteria op, op grond waarvan het risico op onderduiken kan worden vastgesteld, zodat hiermee alvast is voldaan aan de vereiste van artikel 3 van de terugkeerrichtlijn dat dergelijke objectieve criteria in de wetgeving zijn vastgelegd.

Verzoeker heeft duidelijk gemaakt dat hij geen vrijwillig gevolg geeft aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden afgeleverd. Er wordt in de bestreden beslissing dan ook terecht aangegeven dat er een risico op onderduiken bestaat, daar verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wilt houden en dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeheven noch opgeschort werd. In dat opzicht dient vastgesteld te worden dat de gemachtigde wel degelijk een individueel onderzoek heeft uitgevoerd, in functie van de wettelijk vastgelegde criteria en rekening houdend met alle omstandigheden van het geval, om vast te stellen dat het risico op onderduiken actueel en reëel is. Zo worden in de motivering van de bestreden beslissing de volgende criteria aangehaald en op verzoekers individuele situatie toegepast, met name dat verzoeker stelt in België een vrouw en een kind te hebben. Er wordt evenwel vastgesteld dat de leden van het gezin evenmin een verblijfsrecht hebben. Er kan niet gesteld worden dat er kennelijk onredelijk geoordeeld werd dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een risico op onderduiken.

Waar verzoeker verwijst naar zijn professionele activiteiten, dient opgemerkt te worden dat hij niet aan de wettelijke voorwaarden voldoet om professioneel actief te zijn, zodat hij dit element, met name zijn zelfstandige activiteit, niet kan aanhalen om de rechtmatigheid van de bestreden beslissing aan te vechten. Artikel 1 van de wet van 19 februari 1965 betreffende de uitoefening van de zelfstandige beroepsactiviteiten der vreemdelingen stelt immers uitdrukkelijk: *"Elke vreemdeling die op het grondgebied van het Koninkrijk een zelfstandige activiteit uitoefent hetzij als fysiek persoon hetzij binnen een vereniging of een vennootschap naar rechte of in feite, moet in het bezit zijn van een beroepskaart"*. Verzoeker beschikt niet over een beroepskaart en voldoet niet aan de vereiste voorwaarden – met name een beroepskaart - om thans zaakvoerder te zijn van deze vennootschap. Bovendien werd deze vennootschap wel degelijk opgericht op een ogenblik dat verzoeker geen verblijfsrecht had in België. De omstandigheid dat aan verzoeker per vergissing een verblijfstitel van onbepaalde duur werd afgeleverd, doet geen rechten ontstaan in zijn hoofde. Er dient op te worden gewezen dat "de afgifte van deze of gene verblijfskaart" een declaratoir en geen constitutief karakter heeft. (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). Daarenboven toont verzoeker niet aan dat zijn fysieke aanwezigheid voor deze vennootschap van belang is, zodat het betoog van verzoeker niet dienstig is noch voor de verdere uitvoering van activiteiten noch voor een zogenaamde overdracht. Dit geldt des te meer nu deze vennootschap van ambtswege is doorgehaald op 4 november 2019 waardoor deze vennootschap door het wetboek van vennootschappen als niet meer actief wordt beschouwd.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: "Betrokkene werd gehoord op 14.11.2019 door de politiezone van Buggenhout/Lebbeke en verklaart dat hij hier een vrouw en een kind zou hebben. Betrokkene heeft een verlies van verblijfsrecht.. Betrokkene verklaart medische problemen te hebben nl rugpijn. Betrokkene verklaart niet naar zijn eigen land terug te willen omdat zijn hart in België ligt. Gezien betrokkene geen duidelijkheid kan geven over de gezinsleden en ze niet ingeschreven blijken bestaat het vermoeden dat ze illegaal in het Rijk verblijven en dus geen verblijfsrecht hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Opdat verzoeker zich dienstig zou kunnen beroepen op deze bepaling, moet hij in eerste instantie aantonen dat hij in België een beschermenswaardig gezins-, familie- en/of privéleven heeft. Artikel 8 van het EVRM definieert de begrippen gezins-, familie- of privéleven niet. Dit zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins-, familie- of privéleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat het hele gezin geen verblijfsrecht heeft en België zullen moeten verlaten. In casu wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat de verzoekende partij een gezinsleven in België heeft. Verzoeker voert aan met betrekking tot het gezinsleven dat zijn kind in België werd geboren op 13 april 2016. Dat het absoluut niet in het belang van het kind is dat het gezin uit hun vertrouwde omgeving zou worden weggerukt. Met betrekking tot het privéleven betoogt verzoeker dat hij in het bezit was van een F-kaart: "Verzoeker verkreeg een F-kaart in 2008. Deze werd na 2 jaar, in 2010, ingetrokken. In 2013 verkreeg verzoeker opnieuw een F-kaart. Deze werd na 2 jaar, in 2015, ingetrokken. Zoals reeds uiteengezet onder het eerste middel heeft verzoeker terwijl hij in het bezit was van een F- kaart een privéleven en een eigen zaak uitgebouwd.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS 28 juli 1992, nr. 40.061, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Verzoeker heeft zijn gezinsleven in België grotendeels uitgebouwd zonder verblijfsrecht. Er kan gesteld worden dat verzoeker sinds 10 september 2010, dag waarop de beslissing wordt genomen tot beëindiging van het verblijf (bijlage 21), geen verblijfsrecht meer heeft. Verzoeker kan niet verwachten dat de Belgische staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om hem toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Wat betreft het betoog dat verzoekers kind naar school gaat en in België werd geboren volstaat de vaststelling dat het kind slechts drie en half jaar een niet schoolplichtig is.

Verzoeker zet verder niet op concrete wijze uiteen waaruit zijn privéleven zou bestaan, laat staan dat hij dit staft, zodat hij ook geen schending van het privéleven aantoon. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou verzoeker met voornoemd betoog het bestaan van zijn privéleven hebben aangetoond, hij hoe dan ook niet aantoon dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij in casu onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is niet ernstig.

3. Dienvolgens is niet voldaan een van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

M. MILOJKOWIC